

Χαρά από τις θλίψεις

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

«Τα μεγάλα σχέδια της Θείας Πρόνοιας εκδηλώνονται μέσα από θλίψεις». Η διαπίστωση αυτή της Ηγουμένης Ταϊσίας, όπως καταγράφεται στο ομώνυμο βιβλίο – έκδοση ‘Το περιβόλι της Παναγίας’, είναι αληθινή. Βγήκε μέσα από τη δική της εμπειρία, που βεβαιώνεται, βέβαια, από όσους γνώρισαν το σχέδιο του Θεού για τους ίδιους και για άλλους, μέσα από δοκιμασίες, πόνο, στεναχώριες.

Η απάντηση στα μεγάλα «γιατί» δεν μπορεί να δοθεί εύκολα και απλά. Συνήθως έρχεται μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα, όταν θα έχει καταλαγιάσει ο «πυρετός των θλίψεων». Τότε κατανοείς το σχέδιο του Θεού, που προέρχεται από τη μεγάλη αγάπη και έγνοια. Συνειδητοποιείς ότι τίποτα τυχαίο δεν υπάρχει. Η μεγάλη αγάπη του μεγάλου Θεού μας κινεί το σύμπαν και κατευθύνει τη ζωή του καθενός «εις οδόν σωτηρίας», δηλαδή σ’ αυτό που στο βάθος θέλουμε.

Την ώρα του μεγάλου πόνου, όπως και της μεγάλης χαράς, δεν γίνεται ανάλυση των αισθημάτων ούτε καταγράφεται η αιτία. Προσπαθείς να το ζήσεις, να αντέξεις τον πόνο, να χαρείς τη χαρά. Είναι η ώρα της καρδιάς κι όχι του λογικού, του βιώματος κι όχι της θεωρίας.

Στο βιβλίο «Αρχιεπ. Ιλαρίων Τρόιτσκι», υπάρχει το ποιήμα του Α. Μάικοφ:

**Όσο η νύχτα σκοτεινότερη,
τόσο λαμπρότερα τ' αστέρια
όσο βαθύτερη η θλίψη,
τόσο εγγύτερα ο Θεός.**

Τελικά, η θλίψη μπορεί να γίνει ευλογία, ο πόνος ευκαιρία αναθεώρησης της ζωής, οι δοκιμασίες δυνατότητα ωρίμανσης. Αν όμως ο άνθρωπος τα αποδεκτεί, όχι μοιρολατρικά και μίζερα, αλλά με ταπείνωση, συντριβή καρδιάς, υπακοή στο θέλημα του Θεού και εμπιστοσύνη ότι το σχέδιο Του είναι το καλύτερο για μας.

Είναι αλήθεια ότι «κανένας δεν πήγε στον ουρανό με άνεση» (Μ. Αντώνιος). Η πραγματικότητα της ζωής μάς βεβαιώνει ότι «στον κόσμο αυτό θα έχουμε θλίψεις» (Ιησούς Χριστός). Όπως είναι αλήθεια και το ότι «αυτόν που αγαπά ο Θεός, τον παιδαγωγεί» (Απ. Παύλος). Όμως δεν μπορούν όλοι να τα εννοήσουν. Χρειάζεται η προϋπόθεση της ταπείνωσης και της εμπιστοσύνης, κυρίως όταν ο Θεός σιωπά και φαίνεται πως δεν υπάρχει.

Το να συνεχίζεις να Τον εμπιστεύεσαι όταν Εκείνος σιωπά, δείχνει ότι έχεις σχέση μαζί Του. Τότε η υπομονή στις δοκιμασίες, όταν κυρίως είναι μεγάλες και μακροχρόνιες, δημιουργεί μια παρρησία, ένα καλώς νοούμενο θάρρος απέναντί Του. Γίνεσαι «συμπολίτης των αγίων και οικείος του Θεού» (Εβρ. 2, 19). Δεν είναι ο Θεός ξένος και άγνωστος. Είναι «ο Κύριος και Θεός σου», ο φίλος και αδελφός σου.

Όποιος έζησε τα χίλια σκοτάδια του, μπορεί να δει Φως Χριστού στην καρδιά του.

Όποιος κατέβηκε στον Άδη της ύπαρξής του, μπορεί να χαρεί το άρπαγμα που θα του κάνει ο Αναστάς Κύριός του.

Όποιος δοκιμάστηκε «ως χρυσός εν χωνευτηρίω», αποδεικνύεται άξιος του Σταυρωθέντος και Αναστάντος Χριστού.

Τότε βαδίζει την «τεθλιμένην του βίου οδόν» με τη χαρά της παρουσίας Του και τη βέβαιη ελπίδα ότι αιώνια θα ζει μαζί Του στην ουράνια Βασιλεία Του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com